

Hồi Thứ Mười Lăm

TRÊN ĐƯỜNG ĐÀO TỬU

Dương Tiểu Tà đưa Tiểu Thất ra khỏi thạch động.

Lúc này Tiểu Thất vừa bị Lý Mỹ Mỹ tận dụng hết chân khí nên nội lực mất đi rất nhiều.

Tiểu Tà thấy vậy nói:

– Tiểu Thất! Hãy cố gắng lên. Chúng ta chạy thử xem.

Tiểu Thất cười, thân thể suy nhược nhưng vẫn cố gắng phóng tới.

Huych! Hấn chỉ chạy được mấy bước đã ngã xuống đất

Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Thất mất hết công lực, vừa sợ vừa đỡ gã đứng lên, trấn an:

– Không sao! Chỉ một lúc trở về đến Tràng An ta sẽ cho uống thuốc phục hồi chân nguyên. Không chừng người còn muốn đi tìm các cô nương nữa đấy.

Tiểu Thất chỉ cười, không nói.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Thực ra ở đời không dễ dàng đâu. Lần này không chết là may lắm rồi. Trước đây ta chỉ muốn làm một đứa ăn mày, sống vui chơi cho qua ngày tháng, nhưng lão đầu của ta bắt ta phải du nhập giang hồ. Ta tưởng du nhập giang hồ cũng để vui chơi cho thỏa thích, không ngờ gặp lắm chuyện rắc rối, không đơn giản chút nào. Cái gì là Phi Long Bảo, Thần Võ môn, Hoa Sơn... Tất cả đều gây sóng gió trong thiên hạ. Nhưng đó cũng là dịp tốt để ta phô diễn uy lực của phái “Thông Thực Tiểu Bá Vương” của ta... Ha... ha.

Tiểu Thất không hiểu Tiểu Tà muốn nói gì.

– Dương huynh! Cái gì là “Thông Thực Tiểu Bá Vương”.

Tiểu Tà nói:

– Thông Thực Tiểu Bá Vương là môn phái của ta. Lần này ta nghĩ phải phô diễn uy danh của môn phái mới được. Tiểu Thất cười gượng:

– Như vậy, chờ đến lúc này chúng ta phá phách giang hồ cho chán rồi đi tìm một nơi mai danh ẩn tích để câu cá, bắt chim, sống một cuộc đời vui vẻ thanh nhàn.

Tiểu Tà nói:

– Nhưng trong giang hồ chúng ta còn phải trải qua nhiều cuộc thử thách không

đơn giản đâu, sẽ còn rất nhiều rắc rối.

Giữa lúc đó, trên đại lộ, một tên ăn mày nhỏ chạy đến trước mặt Tiểu Tà hỏi:

– Đại ca! Ông có phải là Trưởng lão Dương đại ca không?

Tiểu Tà nói:

– Chú bé ăn mày! Thôi đừng nhắc đến chuyện vừa qua. Ta đeo mười cái túi, nhưng không phải là đệ tử Cái bang, suýt tý nữa đã bỏ mạng rồi. Người tên gì vậy?

Chú bé ăn mày nói:

– Tôi tên Lục Giác. Tám tuổi.

Tiểu Tà cười nói:

– Mới tám tuổi đã làm ăn mày rồi!

Lục Giác nói:

– Tám tuổi đâu phải còn nhỏ đối với ăn mày? Dương đại hiệp! Mấy hôm nay toàn Cái bang đang đi tìm Dương đại hiệp, ai nấy đều rất lo lắng.

Tiểu Tà cảm giác tên ăn mày nhỏ này rất vui vẻ, cười nói:

– Cái bang tìm ta làm gì?

Lục Giác nói:

– Đó là lệnh của tiểu Công chúa. Tất cả đệ tử Cái bang ở đây đều có bốn phận phải đi tìm. Bây giờ tôi tìm được Dương đại hiệp ở đây, công lao không phải nhỏ.

Tiểu Tà hỏi lại:

– Người tìm ta làm gì?

Lục Giác nói:

– Công chúa cả ngày khóc than nói rằng có lỗi với đại hiệp, vì công chúa đã chọc tức đại hiệp, muốn tìm đại hiệp để xin lỗi... Thế là Thọ chủ thành Tràng An cho thuộc hạ đi tìm kiếm khắp nơi vẫn không ai thấy. Bây giờ tôi tìm được đại hiệp rồi. Chắc chắn Thọ chủ phải thưởng cho tôi một cái túi để đeo.

Tiểu Tà cảm động:

– Lục Giác! Mau trở về báo tin kẻo công chúa chờ mong.

Lục Giác vừa đi vừa hỏi:

– Đại hiệp có đến mười một túi, trong Cái bang nhất định có quyền lực. Bây giờ cho tôi xin một túi có được không?

Tiểu Tà nói:

– Cái túi quan trọng vậy sao?

Lục Giác nói:

– Trong Cái bang người nào đeo nhiều túi thì quyền lực càng lớn. Đệ hiện nay mới có tám tuổi, nếu được đeo một túi thì hơn người ta rồi.

Té ra quy luật Cái bang phải đủ mười lăm tuổi mới có quyền đeo túi. Lục Giác còn con nít, chỉ muốn hơn người ta.

Tiểu Tà nói:

– Lục Giác! Đệ có công trạng gì hơn người khác không?

Lục Giác nói:

– Đệ tìm được Dương đại hiệp, trong lúc người khác không tìm được, không phải công trạng hơn người khác sao?

Tiểu Tà nghe nói có lý:

– Được! Chúng ta về đi. Nếu công chúa vui vẻ sẽ thưởng cho đệ.

Lục Giác nói:

– Bây giờ đệ đi báo cho công chúa biết và xin một túi. Nếu không cho đệ không dẫn công chúa đến đây.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ đệ phải làm ra chuyện quan trọng, báo với công chúa là đệ đã cứu được bọn ta.

Lục Giác vừa cười, vừa phóng đi rất lẹ.

Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Có gắng một chút nữa sẽ có xe đến rước. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi, chờ Tiểu Linh đem xe đến.

Quả nhiên, không lâu đã có một cỗ xe ngựa chạy tới.

Tiểu Tà trông thấy giả bộ nằm dưới đất như đang bị tai nạn. Còn Tiểu Thất không cần giả bộ cũng đã thấy thân hình tàn tạ rồi.

Xa phu dừng lại...

Tiểu Linh nhảy xuống xe cùng với Phan Tân, Thọ chủ Cái bang.

Tiểu Linh trông thấy Tiểu Tà sợ hãi kêu lên:

– Tiểu Tà! Huynh sao rồi?

Lập tức đỡ Tiểu Tà lên xe, đồng thời kêu người đỡ Tiểu Thất lên xe.

Xe ngựa quay đầu chạy vào thành.

Tiểu Linh xem xét Tiểu Tà thấy không có việc gì mới an tâm

Lục Giác vì muốn được thưởng một cái túi, nên năn nỉ:

– Tiểu công chúa! Không phải em đã tìm được Dương đại hiệp sao? Công trạng của em mà!

Tiểu Linh cười nói:

– Lục Giác! Cảm ơn em! Lát nữa ta sẽ thưởng cho em một túi.

Lục Giác vui mừng:

– Tiểu công chúa! Em rất thích có được một túi, nhưng công lao như vậy có xứng đáng hay không?

Tiểu Linh hỏi Phan Tân:

– Phan Thọ Chủ! Có thể thưởng cho hắn một túi không?

Phan Tân nói:

– Phải đủ mười lăm tuổi, hoặc làm được một công tác đặc biệt mới được. Đây là một công trạng đặc biệt, đương nhiên được lãnh một túi. Chuyến này thuộc hạ sẽ mở đại hội để khen thưởng cho Lục Giác.

Lục Giác nghe nói mừng quá, quỳ xuống đất:

– Đa tạ công chúa! Đa tạ Thọ chủ!

Phan Tân nói:

– Người mới có tám tuổi, nếu đại hội cho phép thì được. Nhưng ta đưa túi cho người đeo phải cẩn thận đừng để mất uy danh của môn phái.

Lục Giác nói:

– Đa tạ Thọ chủ chỉ dạy.

Phan Tân rời đầu Lục Giác có vẻ cảm mến.

Xe chạy không bao lâu đã đến khách điếm.

Tiểu Tà giờ này cũng quá mệt mỏi. Khi bước vào phòng khách, Tiểu Tà đã nằm ngả trên ghế.

Tiểu Linh muốn cởi áo Tiểu Tà để chăm sóc. Tiểu Tà nói:

– Huynh chỉ vì đói quá mất sức mà thôi.

Phan Tân nói:

– Nếu mất sức lão phu sẽ truyền chân khí cho.

Rồi không chờ Tiểu Tà đồng ý, Phan Tân đã bấm vào huyệt Thái Dương truyền công lực.

Tiểu Tà thu nhận chân khí, nói:

– Cảm ơn Phan Thọ Chủ.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Tại sao huynh đi lâu ngày như vậy? Làm cho người ta tìm muốn chết.

Tiểu Tà lúc này thấy xung quanh rất đông người, nên không dám chọc ghẹo

Tiểu Linh.

Gã nghiêm nghị:

– Bọn huynh bị giang hồ Tứ Ác bắt đi, nhốt ba ngày mới thoát ra.

Phan Tân kinh hãi:

– Tứ Ác? Ai?

Tiểu Tà nói:

– Đó là hai người có hai danh hiệu kỳ quái. Chung Khai Tâm và Lý Mỹ Mỹ.

Phan Tân lúc này mới biết tại sao Tiểu Tà và Tiểu Thất bị mất sức, nên nói:

– Số mạng hai vị rất lớn! Lý Mỹ Mỹ và Chung Khai Tâm là hai tên ác ma, thế mà hai vị đã thoát khỏi bàn tay hãm hại của chúng.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Thực ra chúng nó cũng chẳng có gì lợi hại, chẳng qua cậy vào công phu “Mê hồn đại pháp”. Tôi đã phế vỡ công của Lý Mỹ Mỹ rồi.

Phan Tân giật mình:

– Quả thật như vậy sao? Thế thì rất tốt! Một đời ma nữ làm không biết bao nhiêu chuyện ác trong giang hồ. Từ nay sẽ không còn gieo rắc khủng khiếp trong thế gian. Rất tiếc, trong giang hồ vẫn còn sót lại hai tên ác ma nữa chưa trừ được. Nếu không thì thiên hạ thái bình rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Hai người đó là ai? Tôi rất căm hận bọn ác ma.

Phan Tân nói:

– Đó cũng là hai người trong bọn giang hồ Tứ Ác. Một tên là Sát Ma Dương Thanh Hùng, một tên là Tình Ma Cơ Dung Lệ. Chúng nó là đôi tình nhân, cũng biết dùng công phu “Câu Hồn Đại Pháp” để gây tội. Xưa nay chưa có ai diệt trừ nổi.

Tiểu Tà hăm dọa:

– Nếu sau này có dịp gặp mặt chúng nó sẽ biết tay ta. Phan Thọ Chủ! Bạn tôi bị Lý Mỹ Mỹ làm hại, ông có thuốc phục hồi chân lực không?

Phan Tân nói:

– Không hề gì! Một lát nữa sẽ có người đem thuốc đến.

Nói xong, Phan Tân quay qua Tiểu Linh cung kính:

– Tiểu công chúa! Thuộc hạ xin cáo từ. Công chúa còn có chuyện gì sai khiến?

Tiểu Linh nói:

– Không còn chuyện gì nữa. Phan Thọ Chủ trở về đi.

Phan Tân nắm tay Lục Giác phóng đi.

Tiểu Linh thấy mọi người đã đi rồi, lập tức hỏi Tiểu Tà:

– Huynh to gan quá! Dám đùa cợt với hai tên ác ma, còn bắt muội đánh xe ngựa đến chỗ huynh về đây.

Tiểu Tà không nhìn Tiểu Linh, nói nhỏ:

– Đừng có nghĩ bậy! Cô cả ngày cứ khóc thì có gì vui?

Tiểu Linh tức giận:

– Tiểu Tà! Huynh đừng chọc ghẹo muội được không?

Tiểu Linh gục đầu khóc, nhưng khóc không ra tiếng.

Tiểu Tà nhẹ giọng:

– Tiểu Linh! Huynh đã khổ cực nhiều rồi. Chuyện này chỉ nói chơi cho vui thôi.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà:

– Huynh định tìm việc gì chọc ghẹo nữa đây? Hi vọng huynh thấy rõ lòng muội.

Tiểu Linh bỗng khóc lớn làm Tiểu Tà rất cảm động. Tiểu Tà tuy hiểu rõ nỗi tức giận, đau đớn của Tiểu Linh, nhưng không dám nói ra, vội tìm cách nói tránh:

– Tiểu Linh! Muội khóc to như vậy không sợ Tiểu Thất cười sao?

Tiểu Linh lau nước mắt:

– Tiểu Tà! Huynh đừng cười muội. Chẳng qua muội thấy khó chịu trong lòng không cầm được nước mắt.

Không bao lâu, Phan Tân đã sai người cầm đến hai gói thuốc. Tiểu Linh lập tức đi nấu cho Tiểu Thất uống.

o O o

Ba ngày trôi qua...

Tiểu Thất bị chân nguyên quá hao tổn, nhưng nhờ uống thuốc đã được phục hồi nhanh chóng.

Tiểu Tà cảm thấy chơi lâu ở thành Tràng An cũng đã chán, muốn đổi chỗ khác, nên nói với Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Chúng ta hãy đi nơi khác.

Tiểu Linh hỏi:

– Đi đâu?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đi Chung Nam Sơn, nơi đó cách Tràng An không xa. Trước đây lão đầu có bảo huynh phải đến đó tìm người bạn của ông ta. Bây giờ không có việc gì, chúng ta nên đi đến đó.

Tiểu Linh cười nói:

– Tùy huynh! Mọii không có ý kiến.

Chốc lát, mọi người đã thu thập hành trang, ra khỏi khách điếm, hướng về phía Tây thành đi thẳng.

Phan Tân nghe tin Tiểu Tà và Tiểu Linh rời khỏi Tràng An cũng đến đưa tiễn.

Phan Tân hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu công chúa không muốn lưu lại nơi đây sao?

Tiểu Linh nói:

– Tôi muốn đi du ngoạn khắp nơi. Lúc nào rảnh sẽ trở lại. Cám ơn Phan Thọ Chủ đã giúp đỡ tôi trong mấy ngày qua.

Phan Tân nói:

– Lão phu có lệnh của Thiếu bang chủ bảo vệ Tiểu công chúa trở về Giang Nam, đừng để Thiếu bang chủ lo lắng.

Tiểu Linh nói:

– Tôi hiểu rồi. Nhưng Phan Thọ Chủ báo cho anh tôi biết đã có người Trưởng lão theo bảo vệ tôi, không có gì phải lo lắng.

Phan Tân gật đầu:

– Vậy... thuộc hạ sẽ báo cáo việc này với cấp trên.

Tiểu Tà cười nói:

– Phan Thọ Chủ! Mười một túi Trưởng lão có lớn không? Ông hỏi giùm Bang chủ có cho phép tôi đeo mười một túi không?

Phan Tân cười nói:

– Được! Lão phu nhất định chuyển đạt.

Tất cả mọi người đều cười lên.

Tiểu Linh nói:

– Phan Thọ Chủ! Ông cứ trở về nghỉ ngơi.

Phan Tân đưa tiễn một đoạn đường mới quay vào nội thành Tràng An.

Tiểu Tà nói với Tiểu Linh:

– Mọii rất uy phong! Ra đi có người đưa tiễn.

Tiểu Linh nói:

– Không cần ai đưa tiễn làm gì. Có huynh là được rồi. Chúng ta đi mau!

Tiểu Tà nhún vai, cười lớn:

– Không ngờ Tiểu công chúa là người rất đạo đức. Huynh rất khâm phục.

Tiểu Linh ứng hồng hai má:

– Cảm ơn huynh quá khen.

Bây giờ trên đường đi, bên phải Tiểu Tà có một mỹ nhân, bên trái có bạn thân, làm cho Tiểu Tà rất khoan khoái.

Tiểu Linh và Tiểu Thất thì không để ý, nhưng Tiểu Tà nhận thấy có một số người đang để ý đến cuộc hành trình này.

Đặc biệt, số người này có vẻ khác lạ, vì họ đi song song, nhưng chân bước rất lẹ, không có cảm giác gì mệt mỏi chứng tỏ họ là người trong võ lâm.

Số cao thủ võ lâm này hình như đang theo dõi Tiểu Tà.

Tiểu Tà tuy chưa từng trải giang hồ nhiều nhưng những sự việc xảy ra vừa rồi đã cho Tiểu Tà một kinh nghiệm không nhỏ.

Tiểu Tà quay lại hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Mọii có quen biết bọn này không? Hình như chúng đang theo đuổi bọn ta. Nhất định chúng không phải là người tốt.

Tiểu Linh nghe Tiểu Tà nói cũng bắt đầu để ý đến số người này, khẽ giọng:

– Mọii không quen biết họ, nhưng trong số đó có một vài người là đệ tử của Thần Võ môn, vì họ có đeo dấu hiệu con ó. Nhưng đệ tử của Thần Võ môn xuất hiện trong thiên hạ cũng là chuyện thường. Vả lại chúng ta không có oán thù gì với họ thì cũng chẳng cần phải để ý họ.

Trước đây Tiểu Tà không nói cho Tiểu Linh biết việc cùng với Tiểu Thất giết đệ tử của Thần Võ môn trong quán cơm, nên Tiểu Linh cho việc xuất hiện của họ là ngẫu nhiên.

Tiểu Tà gấp lên:

– Thần Võ môn với chúng ta trước đây có chuyện gây hấn. Chúng ta mau chạy đi, tránh xa họ.

Tiểu Linh hỏi:

– Gây hấn chuyện gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Trước đây huynh đã giết người của họ tại quán cơm. Hôm nay chúng đến đây gây sự rồi.

Tiểu Linh thở dài:

– Huynh cứ gây sự với người ta, không Phi Long Bảo thì cũng Thần Võ môn,

nếu không cũng với Tứ Ác. Cho dù huynh có là chân mạng đế vương cũng không tránh khỏi nguy hiểm.

Tiểu Linh tức Tiểu Tà cứ lấy sinh mạng ra đùa giỡn với tử thần.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Sao lại trách huynh? Tại họ hiếp đáp huynh nên huynh mới ra tay chống đỡ. Nhưng giờ đây phải chạy trốn là hơn.

Gã vừa nói vừa cười trong lúc Tiểu Linh thì bực mình lo lắng:

– Huynh thật kỳ quái. Đến Thần Võ môn mà cũng chọc gheo. Mọii tưởng chúng ta dừng đến Chung Nam Sơn mà phải đi nơi khác.

Tiểu Tà nói:

– Huynh thì không sợ, nhưng vừa rồi huynh hơi bị mệt. Chúng ta đang có nhiều tiền, tốt hơn nên thuê một chiếc xe ngựa đi cho thông thả.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Huynh nên nghiêm chỉnh một chút, đừng đùa giỡn. Hãy chạy đi.

Vừa nói, vừa kéo tay Tiểu Tà chạy.

Tiểu Tà bị kéo, kêu lên:

– Ái dà! Buông tay huynh ra!

Tiểu Linh nói:

– Được! Sau này huynh đừng kéo tay mọii.

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Linh đã rời tay Tiểu Tà chạy về hướng Tiểu Trấn.

Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Huynh có thấy không? Tiểu Linh hay hờn giận quá. Nhưng chắc chắn lần này cô ta đi thuê xe ngựa rồi.

Tiểu Thất gật đầu:

– Huynh đoán không sai. Tiểu Linh cô nương đang lo lắng cho huynh rất nhiều.

Tiểu Tà giục Tiểu Thất:

– Chúng ta đi nhanh lên.

Quả nhiên, vừa đi được một lúc đã có xe ngựa đến đón. Tiểu Tà và Tiểu Thất nhảy vọt lên xe.

Tiểu Tà cười hi hí:

– Ta bây giờ là Hoàng đế rồi.

Tiểu Linh nói:

– Thôi đi! Đừng có làm trò đùa! Mọii không muốn làm hoàng phi.

Tiểu Tà đặc ý:

– Muội mới theo huynh có mấy hôm lạnh lẽo hơn trước rất nhiều! Có muội bên cạnh việc rắc rối trong đời huynh sẽ giảm đi không ít.

Suốt một đoạn đường dài, xe ngựa chạy về hướng Chung Nam Sơn.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao huynh không đến Khai Phong lại trở về Thái Nguyên?

Tiểu Tà nói:

– Huynh không muốn để cho chúng đoán được dự tính của chúng ta. Chính việc đó là bản lĩnh anh hùng. Huynh như Gia Cát Lượng đối phó với kẻ thù bằng mưu kế.

Tiểu Linh biết Tiểu Tà quay xe đi về hướng khác nhất định có nguyên do, nên hỏi:

– Huynh làm sao tính được trên đường có mai phục mà tránh né?

– Chúng nghe chúng ta bàn nhau đi Chung Nam Sơn, nhất định mai phục. Chúng ta giả bộ đi Chung Nam Sơn rồi rẽ về hướng khác, làm cho chúng chờ không thấy phải đi tìm chúng ta. Trong lúc đó, chúng ta đi lòng vòng một thời gian làm cho chúng không biết đâu mà dự tính. Chúng sẽ cảm giác Dương Tiểu Tà này không phải dễ ăn.

Tiểu Linh hỏi:

– Làm sao lẩn tránh chúng mãi được?

Tiểu Tà nói:

– Thần Võ môn thì mới đây chỉ có ân oán chút đỉnh thôi, nhưng Phi Long Bảo thì mua chuộc nhiều sát thủ giết huynh, nên huynh sẽ lợi dụng bọn Hắc y sát thủ này. Trước tiên, huynh dụ chúng nó đến một nơi, sau đó đưa bọn Thần Võ môn đến để chúng nó tàn sát lẫn nhau.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao Phi Long Bảo cố tình truy sát huynh? Nhất định huynh làm bậy mới gây hấn nhiều nơi như vậy. Huynh giảm bớt chuyện gây hấn không được sao?

Tiểu Linh nghĩ rằng một Thần Võ môn đã khó đối phó rồi, còn thêm Phi Long Bảo nữa. Cả hai phái đều là hai phái lớn trong thiên hạ, nếu gây sự có thể gọi là náo động toàn võ lâm rồi. Một người bình thường thì không ai dám làm như vậy, thế mà Tiểu Tà thì một lúc quậy phá cả hai nơi.

Vẻ mặt Tiểu Tà hình như không quan trọng, nhưng Tiểu Linh thì rất lo lắng.

Tiểu Tà thì không nghĩ đến tiểu môn phái, đại môn phái gì cả, hễ ai động đến gã thì gã đối phó mà thôi.

Chỉ vì gã tự xem đầu óc thông minh, lai có tài chạy giỏi hơn thiên hạ. Miễn

không mất mạng thì không sợ gì ai.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh lo lắng, nói:

– Muội tưởng huynh gây hấn với người ta sao? Chúng cứ ỷ vào thế lực hiếp kẻ khác. Huynh thì lúc nào nghe có tiếng chuông của Thiếu Lâm tự thì trở về kêu lão đầu xuất sơn, xem ai còn dám hiếp không?

Tiểu Linh biết rằng Tiểu Tà tuy có vẻ tự phụ, nhưng cũng không phải người hay kiếm chuyện gây hấn với các môn phái. Chỉ vì gã có chút tài năng mà kẻ khác không có, nên mới làm cho các bang phái bị rắc rối.

Tiểu Linh hi vọng Tiểu Tà có thể thuyết phục được hai đại môn phái. Tuy nhiên, nàng lại lo lắng nhiều hơn hi vọng.

Tiểu Tà nghĩ thầm đáng lẽ không nên dẫn Tiểu Linh theo. Nhưng trong lúc này không dẫn thì không được.

Gã nói:

– Muội lo lắng làm gì? Chúng truy sát huynh không phải chỉ lần này. Mọi lần huynh vẫn chạy thoát được mà! Lần này cũng không ngoại lệ... Ha... ha...

Tiểu Linh chỉ vì đa sầu, đa cảm mà liên lụy vào việc của Tiểu Tà.

Nàng cười khúc khích:

– Té ra huynh chuyên môn chạy đua! Cứ chờ người khác đuổi theo thì bỏ chạy. Cũng may trời sanh huynh giỏi chạy nên khỏi bỏ mạng.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh quá lo lắng cho mình, xúc động:

– Việc này cũng là điều tốt! Huynh nghĩ chuyện này xong rồi muội nên trở về Cái bang, nếu không huynh không yên tâm.

Tiểu Linh giận:

– Huynh muốn đuổi muội đi sao?

Lời vừa dứt, Tiểu Linh nghẹn ngào rưng lệ.

Thật ra, Tiểu Linh muốn cùng Tiểu Tà gần gũi nhau, không muốn trốn tránh gian nguy. Nghĩ đến Tiểu Tà bị truy sát, nàng không an tâm.

Tiểu Tà thở ra một hơi:

– Tùy ý muội! Muội muốn theo thì theo, nhưng lần này muội phải tỏ ra hữu hiệu để huynh xem thử muội có đủ năng lực để dẫn đi chu du khắp thiên hạ hay không?

Tiểu Linh hỏi:

– Tỏ ra hữu hiệu bằng cách nào?

Tiểu Tà đang suy nghĩ kế hoạch mượn tay giết người, dùng địch cự địch.

Gã đang tính toán xem Thần Võ môn chiếm cứ nơi nào. Gã phải giả cách gạt

người của Thần Võ môn tưởng rằng Hắc y sát thủ là đồng bọn của gã. Đó là kế lừa bọn Hắc y sát thủ gây hấn.

Xe ngựa đang đi trong lúc mặt trời bị mây che kín, bóng mát xâm lại làm cho mọi người rất dễ chịu.

Trong xe ngựa, Tiểu Linh có vẻ nóng lòng, có lúc lo lắng xót xa.

Tiểu Thất thì như đứa trẻ thật thà, chân chất, vô tư không biết nguy hiểm, thậm chí cứ nằm ngủ.

Tiểu Tà nghĩ mãi kế hoạch phải làm sao thực hiện cho tốt, nên về mặt lúc lo âu, lúc khoan khoái.

Bỗng Tiểu Tà hỏi Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Mọi người lại xem Khai Phong thành vùng lân cận có nơi nào giao thông thuận tiện, mà ban đêm thì ít người qua lại không?

Tiểu Linh suy nghĩ một lúc, nói:

– Có! Nơi chùa Phong Thiên rất thích hợp với điều kiện đó. Giao thông thuận tiện, nhưng rất thanh vắng, vì nơi đó là Thiếu Lâm phân viện. Không biết họ có cho ta mượn hay không?

Tiểu Tà nói nhỏ:

– Cần gì mượn! Ta bố trí một đấu trường, tự nhiên mọi người phải tránh xa. Chúng ta làm sao đến đó?

Tiểu Linh nói:

– Tại góc phía Đông thành Khai Phong cách xa mười dặm, huynh đến đó nhìn thấy một ngôi chùa gọi là Thất Linh Cảm, hình bát giác, bằng gỗ, cao mười ba tầng. Mé bên Thất Linh Cảm là chùa Phong Thiên.

Tiểu Tà gật đầu:

– Rất lý tưởng! Bây giờ mọi người và Tiểu Thất cho xe ngựa quay về Khai Phong, bảo xe dừng tại chùa Phong Thiên. Sau đó hai người vào nghỉ ngơi, thuận tiện xem phong cảnh. Phải nhớ, trước khi huynh chưa trở về, hai người không được rời khỏi nơi đó.

Tiểu Linh ngạc nhiên:

– Huynh bảo mọi người lên đó làm gì? Mọi người không có khả năng bò lên Thất Linh Cảm, tại vì nơi đó mỗi tầng có một nhà sư phái Thiếu Lâm canh gác...

Tiểu Tà nói:

– Cứ tùy liệu! Nhưng mọi người phải ở đó chờ huynh.

Tiểu Linh nói:

– Mọi người ở đó chờ huynh thì được, nhưng huynh phải nói rõ kế hoạch cho mọi người.

biết, muội mới có thể tùy cảnh ngộ mà hành động.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta ba người, cùng một lúc rời khỏi Tràng An, Thần Võ môn cho đệ tử theo truy sát trên đường đi. Nhưng chúng nó không gặp, lại được tin chúng ta xuất hiện tại chùa Phong Thiên. Như vậy, chúng phải điều động cao thủ đến đó bố trí. Có điều là trong lúc chúng bố trí lại không thấy mặt huynh ở đó, tất nhiên chúng phải chờ huynh đến mới truy sát.

Lúc huynh đến đó thì huynh sẽ dẫn theo một Hắc y sát thủ, làm cho bọn Thần Võ môn tưởng huynh là đồng bọn với Hắc y sát thủ, sợ đến đống người... Ha... ha...

Tiểu Tà rất đắc ý với kế hoạch này.

Tiểu Linh đồng ý:

– Nếu chúng trước tiên bắt muội thì lúc đó phải liệu cách nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Chúng bắt muội làm gì? Huynh là mục tiêu truy sát của chúng. Còn muội là công chúa Cái bang, muốn động chạm không phải dễ.

Tiểu Linh cũng hiểu điều đó, nói:

– Điều đó có lý! Muội chỉ là mục tiêu để chúng tìm huynh mà thôi! Chúng đâu dám chọc ghẹo Cái bang.

Tiểu Tà gật đầu:

– Như vậy là muội đã hiểu rồi! Nhưng huynh vẫn còn một điều dặn dò.

Tiểu Linh hỏi:

– Điều gì nữa?

Tiểu Tà nói:

– Lúc đến Thất Linh Cảm muội phải giả cách như đang chờ đợi huynh, đồng thời, đừng để cho đệ tử Cái bang biết được muội có mặt ở đó. Nếu Cái bang biết được việc này trận chiến sẽ trở thành “Tam quốc giao tranh”. Lúc ban đêm, huynh sẽ đến chùa Phong Thiên, muội phải nhớ rõ, không được chạy ra ngoài, nếu không huynh phải nhờ đến Thiếu Lâm hòa thượng giúp đỡ.

Tiểu Linh gật đầu:

– Được rồi! Đừng nói chuyện dài dòng, muội không chạy đi đâu hết, chờ huynh đến chết cũng không chạy đi đâu. Bây giờ huynh vừa ý chưa?

Tiểu Tà hóm hỉnh:

– Nếu muội đến chết vẫn không bỏ chạy thì không có cách rồi.

Tiểu Linh hỏi lại:

– Không có cách là sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Muội định ở mãi trong chùa Phong Thiên đến chết không phải là xuất gia đầu Phật rồi sao?

Tiểu Linh giận nói:

– Nhiều chuyện! Không tranh cãi nữa. Chúng ta phải xuất phát rồi.

Tiểu Tà gật đầu, đưa tay đập Tiểu Thất dậy.

– Tiểu Thất! Bắt đầu diễn xuất kịch bản rồi. Căn cứ vào hai lần chúng ta hợp tác, rút kinh nghiệm, nhất định mã đao thành công, huynh đi theo Tiểu Linh. Phải bảo vệ cô ta chờ tới ban đêm dẫn người đến, lúc đó huynh sẽ yểm trợ giao tranh.

Tiểu Thất hình như biết cũng như không biết, gãi đầu nói:

– Được!

o O o